

Λουκρητία Βοργία την Αιμιλία Υψηλάντη

Θέατρο Μουσούρη

Του Σάκη Τσιλίκη

ΘΕΑΤΡΟ

Η μπτέρα της Λουκρητίας ήταν πόρνη. Σε ηλικία 14 χρόνων τη βίασε ο πατέρας της Πάπας Αλέξανδρος ο ΣΤ' και κατόπιν τη βίασε και ο αδελφός της Καίσαρας Βοργίας. Ο Καίσαρας Βοργίας επίσης δολοφόνησε τον αδελφό του Ιωάννη από φθόνο, γιατί και αυτός είχε βίασε τη λουκρητία... Μετά από όλα αυτά, το μήσος, η ασδία και η αγανάκτηση κυρίεψαν το νου και την ψυχή της κοπέλας, με αποτέλεσμα να απαντήσει και αυτή με τον ίδιο σχεδόν βίαιο και σαδιστικό τρόπο. Ο Ουγκός προσπάθησε μέσα από αυτή τη θυελλώδη κατάσταση, να αποδώσει ίσως κάποια δικαιοσύνη... Έτσι για αντίβαρο σε ότι καταμαρτυρούν στη λουκρητία δηλ. μοιχαλίδα, φόνισσα κ.λπ., ο Ουγκός ρίχνει το βάρος του στη σχέση μπτέρας - γιου. Τα έργα αυτά, που δεν αναπαράγουν το θέατρο της καθημερινότητας, είναι επικίνδυνα με την έννοια ότι είναι πολύ εύκολο - αν δεν κρατήσει κανείς τις ισορροπίες και το μέτρο - να θεωρηθούν και να καταντήσουν γελοία. Οταν το απίστευτο γίνεται πιθανό, τότε αρχίζει ένα περίεργο παιχνίδι, φαντασίας και πραγματικότητας, το οποίο - αν οι εμπλεκόμενοι σ' αυτή τη διαδικασία,

Μετά από πολύχρονη απουσία, η Αιμιλία Υψηλάντη επανέρχεται στα δεατρικά πράγματα με το έργο του Βίκτορα Ουγκό, Λουκρητία Βόργια.
Χαιρετίζουμε αυτή την καινούρια προσπάθεια και ευχόμαστε καλό κουράγιο για τη συνέχεια.

που λέγεται παράσταση, δεν ανταποκρίθουν στο ρόλο τους - κινδυνεύει να μετεξελιχθεί σε μεγάλη αποτυχία.

Η **Λουκρητία Βόργια** του Ουγκό είναι μια ασυνήθιστη μελέτη ανατροπής των κεκτημένων, ένας ανεστραμμένος καθηρέφτης. Υποκριτικές ενδείξεις: **Χιούμορ, παιχνίδι, ακρίβεια, δεξιοτεχνία, ρομαντισμός.** Αυτά ακριβώς είναι και τα λόγια του σκηνοθέτη της παράστασης **Νίκου Χαραλάμπους.**

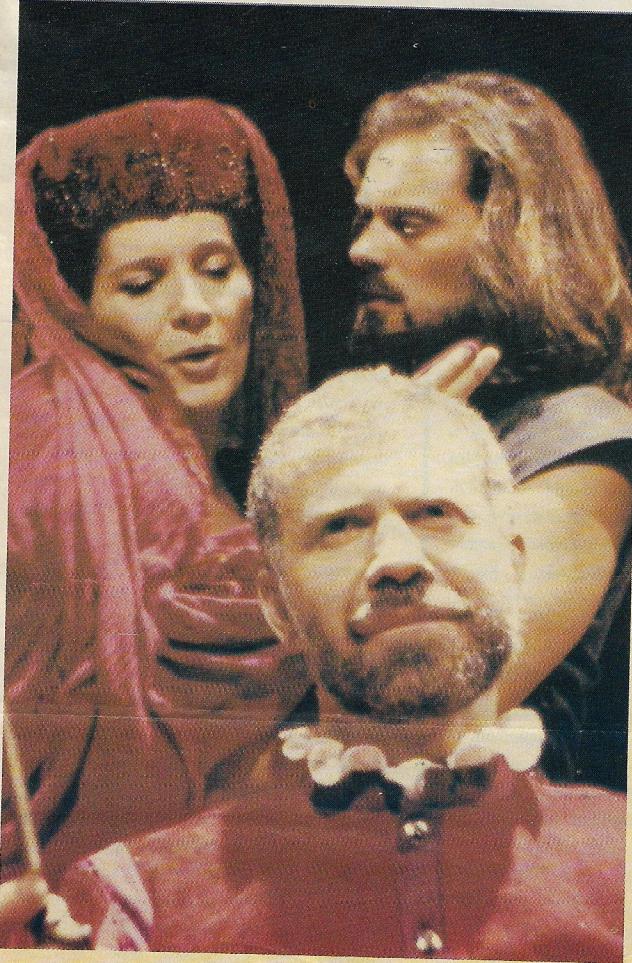
Η παράσταση

Είδα την παράσταση στην πρεμιέρα και είναι φυσικό, ειδικά για την κυρία Υψηλάντη, το συναισθηματικό βάρος και η φόρτιση να λειτουργούσαν ανασταλτικά.

Ακόμη και ο **Χορν**, μετά από «μεγάλη αποχή» - όταν εμφανίστηκε - ήταν αμπλανός και όχι σε μεγάλη φόρμα.

Όταν κάτι το αφήνουμε, είναι φυσικό να μας εγκαταλείπει και αυτό. Έστω όμως και αν η πρεμιέρα είχε αυτή τη φυσιολογική ένταση, νομίζω πως είναι θέμα χρόνου για να πάρουν όλα τη σωστή τους διάσταση και πορεία.

Θέλω να μείνω ειδικά στον σκηνοθέτη **Νίκο Χαραλάμπους** για την ικανότητά του να χρησιμοποιήσει τόσο σοφά την υπέροχη μουσική του **Μιχάλη Χριστοδουλίδη**, πράγμα σπάνιο για πολλούς σκηνοθέτες εν Ελλάδι...

ΘΕΑΤΡΟ

Ζαχαράκος, έπαιξαν τους ρόλους με αρκετή πειστικότητα...

Η Δώρα Στυλιανή μού φάνηκε πιο αδύνατη μέσα στο γενικό σύνολο, ο Περικλής Μουστάκης ως Ντον Αλφόνσο ντε Εστέ ήταν καλός και νομίζω πως μετά από λίγες ημέρες θα είναι ακόμη καλύτερος. Επαγγελματικά η παράσταση λειτουργεί άφογα, και το μόνο που μέρες τώρα σκέπτομαι είναι αν, σήμερα, έχει νόημα να ανεβάζουμε τέτοια έργα. Δεν μπορώ να δώσω απάντηση, γιατί αυτά τα ερωτήματα ίσως δεν έχουν απόλυτη απάντηση. Απλά διατυπώνω κάποιες σκέψεις... Όταν υπάρχουν οι μεγάλοι τραγικοί μας, γιατί να ανεβάζουμε Ουγκό ή Σέξπι;

Αν παρουσιάσουμε τα

έργα τους κάπως διαφοροποιημένα – κάπι σαν μιούζικαλ, ας πούμε – ίσως, έχει νόημα. Διαφορετικά εγώ δεν συμπάσχω με κανένα πρόβλημα κανενός Βασιλιά και καμιάς πριγκίπισσας. Προτιμώ τις διαστάσεις του καθημερινού ανθρώπου και της σημερινής πραγματικότητας.

Παρ' όλα αυτά, σε πολλούς ανθρώπους αυτό που λέμε «κλασική παιδεία» αρέσει και τότε έργα – όπως αυτά του Ουγκότα Βρίσκουν υπέροχα...

Λουκρητία Βοργία, λοιπόν, αν σας ελκύουν οι ίντριγκες και τα πάθη πρώων σχεδόν με μεταφυσική διάσταση και υπεράνθρωπες ιδιότητες.

- Είναι σχεδόν αδύνατο να έχουμε μουσική καλή και πολλή, κάτω από πρόζα και ταυτόχρονα να λειτουργεί σωστά και ο λόγος και η μουσική.
- Αυτό είναι μεγάλη επιτυχία και το επισημαίνω με ιδιαίτερη χαρά, αφού πολύ σπάνια βλέπουμε, τέτοια αρμονική σχέση λόγου και μουσικής...
- Τα σκηνικά και τα κοστούμια – στο πνεύμα τής όλης προσπάθειας – είναι του Άγγελο Αγγελό.
- Όλα τα αγγούρια έπαιξαν πολύ καλά, με ευχάριστη έκπλοξη των Τζόνι Θεοδωρίδη, που απέδωσε σωστά ότι του ζητήθηκε.
- Ο Σπύρος Περδίου, ο Φώτης Μακρής, ο Ισίδωρος Σταμούλης και ο Μάνος